

1

Ve tmě se cosi pohnulo.

Gaber se zastavil. Pomalu sundal pušku z ramene a odjistil spoušť. Napjatě sledoval prostor před sebou. Neviděl nic. Lesu panovala čern. A ticho. Na okamžik zapochyboval, zda se nespletl. Sklonil hlaveň dolů. Stále se nehýbal. Pokud to byl divočák, nechtěl ho vyplašit.

Vpředu se mihl stín.

Gabera se zmocnilo zvláštní napětí. Nebylo to vzrušení lovce, spíš strach. Úzkost bez příčiny. Cítil, jak se mu ježí chloupky na rukou. Pokoušel se proniknout pohledem mezi stromy. Trvalo chvíli, než u jednoho z nich rozpoznal nejasné obrysy. Byly příliš vysoké a příliš světlé. To nemohlo být zvíře.

„Je tam někdo?“

Kdosi se přesunul za jiný kmen. Pohyb nedoprovázel žádný zvuk, žádné vrzání jehličí, žádný šelest větví.

Ticho Gabera znepokojilo. Uvědomil si, že stojí poblíž omšelého křížového kamene. Snažil se nemyslet na to,

co se tu kdysi stalo, proč se v zemi před ním rýsuje mělká okrouhlá prohlubeň.

Zopakoval volání.

Vrátila se jen ozvěna.

Gaber sáhnul po dalekohledu pro noční vidění. Kam se podíval, nebylo nic živého.

Neuklidnilo ho to. Rozhodl se vrátit domů.

Odložil dalekohled a pomalu se otočil. Přímou za ním visela ve vzduchu mlžná postava. A pár metrů stranou se vznášely další dvě. Usoudil, že není kdy zkoumat, co to, sakra, je. Jak se pokusil rychle ustoupit dozadu, na hraně prohlubně ztratil rovnováhu a svalil se na dno. Puška mu vypadla z ruky. Vstát nestačil. Ještě ležel na zádech, když do tmy nad ním, vpluli ti tři.

* * *

Armín přiletěl ze Surinamu přes Arubu a Amsterdam. Poslední etapa cesty se vydařila. Na vedlejším sedadle vystavovala své půvaby sotva třicetiletá brunetka v elegantním kostýmku. Rychle zjistil, že ji v Praze nikdo nečeká. Tedy alespoň ne hned na letišti. Teprve další den má jakési jednání. Vybral osvědčený scénář „osamělé duše, ztracené v cizím velkoměstě“, přidal pár dojímavých vět o trpkém osudu spisovatele-tuláka bez šance zakotvit v náručí milované ženy, po které sice tolik touží, jenže... Dál se nedostal. Zájem o společnou večeři projevila dřív, než mohl svůj chytlavý příběh rozvinout. Navíc tak učinila s úsměvem, který hodně sliboval.

Armín nesnášel okázalé loučení a vítání. Rád odjížděl

na dlouhé cesty sám a rád se vracel v tichosti, nikým nečekán. Teprve po pár dnech v zátiší svého doupěte ohlásil: jsem zpátky.

Když po boku brunetky vycházel z prostoru příletů, zjistil, že ne všichni jeho letité zvyky respektují. Přímou proti dveřím stála Katka Nelserová a zuřivě mávala na pozdrav.

Brunetka ji nemohla přehlédnout. „To bude asi sestra, že?“

„Jo, přímo ctihodná,“ zabručel Armín.

„Tak tu večeri zrušíme, nebo objednáte stůl pro tři?“ pokračovala v otázkách s příchutí strychninu.

„Zavolám. Určitě.“

Oba věděli, že je to valčík na rozloučenou.

Armín s tváří staženou nuceným úsměvem dorazil k Nelserové. „Vás jsem tu opravdu nečekal, Katko.“ Doufal, že to zní patřičně nadšeně.

„To vidím.“ Nelserová překypovala upřímností jak politik před volbami.

„Byl jste pryč skoro rok, ale vůbec jste se nezměnil.“

„Vážně?“ přejel si prsty po tváři.

„Vy víte, o čem mluvím,“ zasyčela.

Brunetka její podezření potvrdila. Jak nastupovala do taxíku, poslala Armínovi vzdušný polibek a koketně zamávala.

„Tohle vás přece nemůže rozhodit. Je to jen náhodná známá z letadla.“ Armín se pokoušel najít přijatelnou výmluvu. „Pracuje pro jednu humanitární organizaci.“

Katka se ušklíbla. „Poskytuje pomoc potřebným? Jste odkázán na charitu? Nějak brzy, ne?“ Chtěla tu jedovatou

představu ještě rozvinout, ale nakonec se rozhodla zasadit drtivější úder. „Neměl byste teď moc vyvádět, ať jste pozitivní ve formě,“ řekla starostlivě. „A taky si dejte do pořádku oblek.“

„K čemu oblek?“ Byl rád, že změnila téma. „Jdeme do opery? Figarovu svatbu jsem už viděl.“

„O Figara nejde,“ utrousila. „Mám velké překvapení.“ Odemkla vůz a otevřela kufr.

Cosi v jejím tónu Armína varovalo. Tušil, že by měl zpozornět. Uložil zavazadla a zpytavě se podíval. „Víte, že nesnáším překvapení.“

„Tomuhle neuniknete. Čekají nás křtiny.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře.“

Nevěděl co říct. „Katko, tehdy na tom večírku před mým odletem...“ Zkoušel si vzpomenout, co se stalo, když se viděli naposled. „Asi jsem to přehnal s pitím, ale pokud si dobře pamatuju...“

„Myslím, že si nepamatujete na nic. Měl jste ji jak z praku. Musela jsem vás nechat přespat u sebe. Ale teď už to je jedno. Pojdme k věci. S farářem jsem domluvená na jedenáct. Pokud se na ně chcete podívat ještě předtím, měl byste dorazit dřív.“

Armín dostal šilenou chuť na panáka, na dva, na celou láhev. „Jak na ně? Ono jich je víc?“

„No jistě. Já vám to neřekla?“ Nelserová usedla za volant a nastartovala. „Samo, že ne. Na druhém konci světa byste s tím stejně nic neudělal, jen si zbytečně zatěžoval hlavu. Ale teď když jste zpátky, můžete předvést, co umíte. Jsem fakt zvědavá, jak to vyřešíte.“

Armín usazený na sedadle spolujezdce strnule hleděl před sebe.

„Posloucháte mě?“ naléhala.

„Jo, ale nevěřím tomu, co slyším.“

„Proč ne? Budete fakt zírat.“

Nenašel odvahu odseknout, že zírá už teď.

* * *

Gaber ležel na dně prohlubně s vytřeštěnýma očima a s tváří staženou hrůzou.

Tělo se ještě nezačalo rozkládat, ale zvěř si ho už všimla. Všude okolo bylo plno stop. Nabitou pušku pokrývala špína.

Hajný přivolal policii, a dokud nepřijela, držel u mrtvého stráž.

Pitva vyloučila cizí zavinění. Příčinou smrti byl infarkt, vyvolaný pravděpodobně šokem. Co ho vyvolalo, si nikdo netroufl spekulovat. Na celou událost by se rychle zapomnělo, ale pár sklenek navíc rozhodlo jinak.

Po Gaberově pohřbu, se chlapi v hospodě dohadovali, co se asi v lese stalo. Hajný to věděl. Gabera cosi vyděsilo k smrti. Všiml si, že k prohlubni couval, jako by před něčím ustupoval, a on tušil, co to mohlo být. Tu noc tam nahoře, když hlídal nebožtíka, viděl cosi podivného. Přísahal sám sobě, že to nikdy nikomu neřekne. Opilý udělal chybu a svěřil se hostinskému. Kdyby dal oznámení do novin, tak rychle by se to nerozkřiklo.